

Гаррі Поттер і філософський камінь. Рейвенкловське видання

КУПИТИ

Анотація «Гаррі Поттер і філософський камінь. Рейвенкловське видання», Джоан Ролінг

Все, що знає десятирічний Гаррі Поттер — це знущання й утиски від своїх дядька, тітки й двоюрідного брата. Хлопчик змушений жити з ними, адже його власні батьки загинули. Він мешкає у крихітній кімнатці під сходами й намагається бути непомітним, щоб не розгнівати родичів зайвий раз. Одного дня Гаррі зі здивуванням помічає у ранковій пошті листа для себе, проте не встигає його прочитати, адже дядько знищує послання. Вся родина їде з міста, щоб уникнути надходження нових листів, проте це ніяк не допомагає — навіть на віддаленому скелястому острові до сім'ї у гості приходить незнайомиць, який називається Геґрідом і передає Гаррі той самий лист. Він виявляється запрошенням до школи чарів Гоґвортс. Новий знайомий розповідає хлопчику те, що приховували родичі — Гаррі є чарівником. І ця подія стає початком дивовижних і часом небезпечних пригод Поттера у магічному світі. Про книгу «Гаррі Поттер і філософський камінь. Рейвенкловське видання»

Гаррі виявляє, що він — знаменитість серед чарівників. А все тому, що вижив після смертельного удару темного чарівника Волдеморта, чим і знищив його. Саме на пам'ять про цю зустріч у хлопчика на лобі залишився шрам у формі блискавки. Опинившись у чарівній школі, Поттер знаходить нових друзів і ворогів та стикається з минулим, яке хоче повернутися. Разом із Роном і Герміоною, які стали для Гаррі найближчими людьми у Гоґвортсі, хлопчик вплутується у небезпечне розслідування, щоб не дати злу проникнути у стіни школи.

«Гаррі Поттер і філософський камінь» — це перший роман у славнозвісній фентезі серії Джоан Ролінг. Будова чарівного світу, створеного авторкою, виділяється багатством деталей і продуманістю багатьох процесів, як от система навчання, устрій гуртожитків чи правила магії. У книзі явно прослідковується натхнення міфологією та фольклором різних народів — авторка інтегрує в розповідь відомих створінь і легендарні артефакти. За допомогою яскравих описів, добрих моментів і контрастних персонажів письменниця створює затишну атмосферу, даруючи дітям і дорослим магію казки й дитинства.

Історія покликана не тільки розважати, а й нести важливі меседжі. Однією з основних тем як цієї частини, так і всієї серії, є сім'я і дружба. Гаррі переймається, що не знав своїх батьків. Він все життя не отримував любові й підтримки, і нарешті знайшов їх у місці, про яке тільки-но дізнався. Авторка

наголошує на важливості триматися сторони добра й боротися за нього попри все, навіть, якщо це вимагає великої сміливості й жертовності. Ще однією головною темою роману є пошук себе, адже головний герой стикається з моторошним минулим, яке є визначальним для його особистості і яке потрібно прийняти, щоб мати змогу рухатися далі. Книга сподобається фанатам факультету Рейвенклов, адже у виданні міститься багато інформації про історію, реліквії, геральдику і навіть привидів гуртожитку.

Розділ перший

Хлопчик, що вижив

Містер і місіс Дурслі, що жили в будинку номер чотири на вуличці Прівіт-драйв, пишалися тим, що були, слава Богу, абсолютно нормальні. Кого-кого, але тільки не їх можна було б запідозрити, що вони пов'язані з таємницями чи дивами, бо такими дурниціями вони не цікавились.

Містер Дурслі керував фірмою «Граннінгс», що виготовляла свердла. То був такий дебелий чолов'яга, що, здається, й шиї не мав, зате його обличчя прикрашали пишні вуса. Натомість місіс Дурслі була худорлява, білява, а її шия була майже удвічі довша, ніж у звичайних людей, і це ставало їй у великій пригоді: надто вже вона любила зазирати через паркан, підглядаючи за сусідами. Подружжя Дурслів мало синочка Дадлі, що був, на думку батьків, найкращим у світі.

Дурслі мали все, що хотіли, а окрім того, ще й один секрет, і найдужче вони боялися, що хтось довідається про нього. Їм здавалося, що вони помруть, коли хтось почує про Поттерів. Місіс Поттер була сестрою місіс Дурслі, але вони не бачились уже кілька років. Місіс Дурслі вдавала, ніби взагалі не має сестри, бо сестра та її нікчема-чоловік були повною протилежністю Дурслям. Подружжя Дурслів тремтіло на саму думку про те, що сказали б сусіди, побачивши Поттерів на вулиці.

Дурслі знали, що й Поттери мають сина, але ніколи його не бачили. Той хлопчик був ще однією причиною не знатися з Потерами: Дурслі не хотіли, щоб їхній Дадлі спілкувався з такими дітьми.

Коли містер і місіс Дурслі прокинулись одного сірого нудного ранку у вівторок, — саме тоді й почалася наша історія, — захмарене небо за вікном аж ніяк не провіщало дивних і загадкових подій, які невдовзі мали трапитися в усій країні. Містер Дурслі щось мугикав, вибравши собі для роботи найнуднішу краватку, а місіс Дурслі радісно щебетала — вона щойно спромоглася посадити на високий дитячий стільчик верескливого Дадлі.

Ніхто й не помітив, як за вікном промайнула велика сіра сова.

О пів на дев'яту містер Дурслі підхопив портфель, мокнув місіс Дурслі в щок і хотів поцілувати на прощання й Дадлі, але не влучив, бо той якраз почав біситися, розкидаючи кашу на стіни.

«От шибеник», — пирхнув містер Дурслі, виходячи з дому. Він сів у машину й почав задом виїжджати з подвір'я.

Уже на розі вулиці він помітив першу ознаку чогось незвичайного — кицьку, яка уважно вивчала мапу. Спочатку містер Дурслі цього й не усвідомив, тож озирнувся, щоб глянути ще раз.

На розі Прівіт-драйв стояла смугаста кицька, але вже без мапи. Що це йому приверзлося? То, напевне, була гра світла. Він кліпнув очима і глянув на кицьку. Та — на нього. Завернувши за ріг і їдучи далі, містер Дурслі стежив за нею у дзеркальце.

Кицька тепер читала напис «Прівіт-драйв», — хоча ні, лише дивилася на нього: коти ж не вміють читати. Містер Дурслі труснув головою і забув про кицьку.

Прямуючи до міста, він думав тільки про замовлення на велику партію свердел, яке сподівався отримати того дня.

Але біля самого міста щось його змусило забути і про свердла. Застрягши, як завжди зранку, у вуличній тисняві, він не міг не зауважити, що навколо чомусь дуже багато дивно вбраних людей. Людей у мантиях. Містер Дурслі терпіти не міг, коли хтось одягався незвично: ви тільки подивіться на цю молодь! Мабуть, ще одна нова дурнувата мода. Дурслі потарабанив пальцями по керму, а його очі натрапили на купку диваків, що стояли зовсім близьенько. Ті схвильовано шепотілися.

Містер Дурслі аж знетямився, побачивши, що там не тільки молодь: та ж отой чоловік у смарагдовій мантиї навіть старший за нього! Що за телепень!

Але тут містерові Дурслі сяйнула думка, що це, мабуть, просто трюк, якась безглузда акція для збирання грошей... атож, цілком може бути. Машини, нарешті, рушили, й за кілька хвилин містер Дурслі заїхав на стоянку фірми «Граннінгс», знову думаючи лише про свердла.

У своєму кабінеті на десятому поверсі містер Дурслі завжди сидів спиною до вікна. Якби навпаки, то цього ранку йому було б куди важче

зосередитися на свердлах. Адже він не бачив, як попри вікна серед білого дня літали сови, хоча перехожі тицяли на них пальцями і спостерігали за ними, роззявивши роти. Більшість із них ніколи не бачили сови навіть уночі. Проте в містера Дурслі був абсолютно нормальний, не затьмарений совами ранок. Він дав прочуханки п'ятьом робітникам. Залагодив по телефону кілька важливих справ і знову когось вилаяв. До самого обіду він був у гарному настрої, а тоді вирішив розім'ятися й купити собі булочку в крамничці на тому боці вулиці.

Він уже й забув про людей у мантиях, аж доки натрапив на цілий їхній гурт поблизу крамнички. Проминаючи їх, сердито зиркнув у їхній бік і чомусь занепокоївся. Вони збуджено перешіптувались, але Дурслі ні в кого не побачив жодної бляшанки для збору грошей. Уже повертаючись назад із великою пампушкою в торбинці, він почув кілька слів з їхньої розмови.

— Так, так, Поттери, я вже чув...

— Так, їхній син Гаррі...

Містер Дурслі завмер. Його охопив жах. Він озирнувся на тих шептунів, наче хотів їм щось сказати, проте передумав.

Він перебіг вулицю, поспіхом піднявся до кабінету, гукнув секретарці, щоб його не турбували, схопив телефон і почав набирати свій домашній номер, аж раптом зупинився. Поклав слухавку й замислено погладив вуса. Та ні, яка дурниця.

Поттер — не таке уже й рідкісне прізвище. Є безліч людей, які мають не тільки це прізвище, а й сина на ім'я Гаррі. Так міркуючи, Дурслі вже навіть не знав, чи його племінника справді звуть Гаррі.

Він його ніколи й не бачив. Може, то Гарві. Або Гарольд. Не варто хвилювати місіс Дурслі, вона й так дратується на саму згадку про сестру. Він їй не докоряв: якби така сестра була в нього... А все ж оті люди в мантиях...

Тепер Дурслі було значно важче зосередитися на свердлах і, виходячи о п'ятій пополудні з роботи, він був такий неуважний, що наскочив на когось біля самих дверей.

КУПИТИ